

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci žalobce: **O. M.** narozen dne x, státní příslušnost Ukrajina, bytem x, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 4, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2015, č. j. OAM-39/LE-BE02-P16-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, **s e** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný uvedl, že branná povinnost, jejíhož výkonu se žalobce obává, je ústavní povinností k ochraně vlasti, jde o zcela legitimní občanskou povinnost, což uznávají mezinárodněprávní smluvní instrumenty týkající se ochrany lidských práv a svobod. Povinnost vykonat vojenskou službu a případně se též podílet na bojových operacích nelze považovat za azylově relevantní pronásledování, neboť dopadá na všechny bojeschopné muže bez rozdílu. Neudělení doplňkové ochrany žalovaný odůvodnil tak, že žalobce se nezmínil, že by měl jakékoliv potíže se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, nebylo a ani není

proti němu vedeno trestní stíhání na území Ukrajiny (na rozdíl od České republiky, kde již byl opakovaně odsouzen za trestný čin). Žalobce neprokázal, že by ukrajinské státní orgány měly o jeho osobu jakýkoliv zájem ve smyslu nasazení do bojových operací ve východní části

země. Netvrdil, že by mu v souvislosti s výkonem vojenské služby nebo trestu za dezerci hrozilo nelidské či ponižující jednání ze strany státu. Žalobce pochází z Kirovohradské oblasti nacházející se v centrální části Ukrajiny, která není zasažena bojovými operacemi, nehrozí tedy, že by žalobce návratem do místa svého předchozího bydliště byl jako civilista vystaven nebezpečí vážné újmy. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 27. 4. 2015.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví rozsudku žalobou, kterou podal k poštovní přepravě dne 30. 4. 2015 a která byla soudu doručena dne 4. 5. 2015. V žalobě uvedl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Dále žalovaný porušil § 12, § 13, § 14, § 14 a § 14b zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12, azylu za účelem sloučení rodiny, azylu z humanitárních důvodů, doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny a v případě návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Současně požádal o ustanovení zástupce s tím, že s jeho pomocí bude žaloba doplněna.

Soud usnesením ze dne 5. 5. 2015, čj. 49 Az 55/2015 – 14, ustanovil žalobci zástupcem advokáta Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., a vyzval žalobce k odstranění vady žaloby spočívající v absenci žalobních bodů ve lhůtě 9 dnů od právní moci tohoto usnesení. Usnesení nabylo právní moci dne 12. 5. 2015.

Dne 18. 5. 2015 doručil zástupce žalobce soudu doplnění žaloby. Zástupce žalobce uvedl, že napadeno je rozhodnutí ze dne 3. 3. 2015, čj. OAM-39/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu, že žalobce je povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně do 30. 6. 2015. V podání je nicméně výslovně uvedeno, že jím zástupce žalobce reaguje na výzvu soudu ze dne 5. 5. 2015 a míní jím doplnit žalobu doručenou soudu dne 4. 5. 2015. Veškerá další argumentace se však týká pouze toho, zda byly v případě žalobce splněny hmotněprávní předpoklady pro vydání rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Zástupce žalobce dále namítl, že žalovaný řádně neodůvodnil, proč byla doba trvání zajištění stanovena v maximálním přípustném rozsahu. Z judikatury přitom plyne, že důvody pro zajištění je třeba přezkoumávat v zhruba měsíčních intervalech.

Dne 10. 8. 2015 doručil zástupce žalobce soudu podání, v němž uvedl, že při doplnění žaloby došlo k pochybení, což zjistil při nahlížení do spisu dne 27. 7. 2015. Zástupce žalobce doplňoval žalobu na základě kopie rozhodnutí zaslané žalobcem, neboť kopii rozhodnutí správní soud nezasílá a časové rozmezí (lhůta 9 dní) a zahraniční cesta neumožňovalo seznámit se s rozhodnutím. V doplnění žaloby tak byly formulovány žalobní body proti rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, nikoliv proti žalobou

napadenému rozhodnutí. Zástupce žalobce požádal o prominutí zmeškání lhůty k doplnění žaloby a současně žalobu doplnil o žalobní body reagující na důvody zamítnutí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Vážné důvody ve smyslu § 40 odst. 5 s. ř. s. pro prominutí zmeškání lhůty zástupce žalobce spatřuje v tom, že se jednalo o jeho omyl, na který žalobce sám neměl a nemohl mít vliv. Žaloba má nyní všechny požadované náležitosti a její odmítnutí by bylo příslušným formalismem, zejména vzhledem k tomu, že politická a bezpečnostní situace v zemi původu žalobce se neustále zhoršuje.

Posouzení žaloby

Lhůta pro podání žaloby činí v případě žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany 15 dnů od doručení rozhodnutí (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

Nezbytnou obsahovou náležitostí žaloby je formulování alespoň jednoho žalobního bodu – tedy tvrzení, z něhož musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Z § 71 odst. 2 s. ř. s. plyne, že rozšířit žalobu o nový žalobní bod lze pouze ve lhůtě pro podání žaloby.

Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 27. 4. 2015 a žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 30. 4. 2015. Žaloba tedy byla podána včas.

Žaloba (tj. podání ze dne 27. 4. 2015) nicméně obsahovala pouze obecné tvrzení o porušení procesních práv žalobce a výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které měly být porušeny (viz výše). Obecná tvrzení žalobce, že v řízení byl porušen § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu, doprovázená parafrází textu těchto ustanovení zákona, nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Totéž platí i o tvrzení, že byly porušeny § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, doplněné o konstatování, že žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu, azylu z humanitárních důvodů a že mu v případě návratu hrozí vážná újma. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmito požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci

ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o které své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Žaloba tak nebyla projednatelná.

Dříve, než soud žalobu odmítl, pokusil se o odstranění jejích vad, jak ukládá § 37 odst. 5 s. ř. s., a vyzval žalobce usnesením ze dne 5. 5. 2015, č.j. 49 Az 55/2015 – 14, k odstranění vady žaloby spočívající v absenci žalobního bodu ve lhůtě 9 dnů od právní moci tohoto usnesení. Délka této lhůty byla odvozena od toho, že žalobce doručil žalobu soudu dne 4. 5. 2015, tedy 7. den lhůty pro podání žaloby. Současně požádal o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě, v důsledku čehož došlo ke stavení běhu lhůty pro podání žaloby až do právní moci rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Jestliže tedy 7. den lhůty pro podání žaloby došlo ke stavení jejího běhu, zbývalo z ní již jen 9 dní, které počaly plynout právní mocí rozhodnutí o ustanovení zástupce žalobci, tj. dne 12. 5. 2015. Lhůta pro formulování žalobních bodů tak uplynula dnem 21. 5. 2015. Vadu žaloby spočívající v absenci byť jediného žalobního bodu nelze odstraňovat po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby (viz rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2004, čj. 4 Azs 3/2004 – 48, a dále rozsudek ze dne 11. 3. 2010, čj. 7 As 15/2010 – 56). Následkem výzvy k odstranění vad žaloby nemůže být prodloužení zákonem stanovené lhůty pro formulování žalobních bodů, po jejímž uplynutí nastávají bez dalšího účinky koncentrace řízení. Klade-li zástupce žalobce v podání ze dne 18. 5. 2015 důraz na to, že mu byla k odstranění vady žaloby stanovena lhůta v délce jen 9 dnů (mýlí se přitom, že lhůta počala běžet doručením usnesení, neboť počátek běhu této lhůty je spojen až s právní mocí usnesení, tedy doručením usnesení nejen zástupci žalobce, ale též žalobci), nejde ze strany soudu o chybný procesní postup. Lhůta k odstranění vady žaloby, která spočívá v absenci žalobních bodů, nemohla být stanovena delší, ani nemohla být prodloužena.

Zástupce žalobce doplnil žalobní body podáním ze dne 18. 5. 2015, které bylo téhož dne zasláno soudu. Argumentace žalobce obsažená v tomto podání vyhovuje požadavku konkrétních výhrad (viz výše rozhodnutí rozšířeného senátu NSS), nicméně obsahově se zcela mýjí s důvody žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť žalobce vznáší námitky proti zákonnosti rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, ačkoliv napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Při posuzování, zda žaloba obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti (v daném případě žalobní body), je rozhodující, zda obsahuje konkrétní (individualizované) skutkové či právní výtky proti napadenému rozhodnutí. Je přitom zcela nevýznamné, zda tyto výtky věcně souvisí s předmětem rozhodnutí, které bylo žalobou napadeno. Posledně uvedená otázka je totiž záležitostí věcného posouzení žalobních bodů, tedy důvodnosti žaloby, nikoliv věci formálních vad žaloby, tedy její projednatelnosti. Soud uzavírá, že ve lhůtě pro podání žaloby byla podáním ze dne 18. 5. 2015 odstraněna vada žaloby, ta se tak stala věcně projednatelnou. Soud tedy nepřistoupil k odmítnutí žaloby na základě § 37 odst. 5 s. ř. s. a přezkoumal její důvodnost z pohledu žalobních bodů uvedených v podání ze dne 18. 5. 2015.

Jak soud předeslal již výše, žalobce v podání ze dne 18. 5. 2015 namítl pouze to, že nebyly splněny hmotněprávní předpoklady pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a že nelze stanovit dobu pro zajištění rovnou v nejvyšší možné délce (to navíc nebylo řádně odůvodněno). Tyto žalobní body se zcela mýjí s důvody rozhodnutí. Z pohledu zákonnosti rozhodnutí, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu je zcela nerozhodné, zda ve věci žalobce byly

v průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu splněny podmínky pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Tyto podmínky jsou upraveny v § 46a zákona o azylu a po obsahové stránce se ani částečně nepřekrývají s podmínkami pro udělení mezinárodní ochrany. Stejně tak nemá pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu žádnou relevanci, zda žalovaný postupoval správně při stanovení doby, po kterou musí žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a zda žalovaný zvolený postup řádně odůvodnil. Žalobní body uvedené v podání ze dne 18. 5. 2015 jsou zjevně nedůvodné. Soud proto žalobu zamítl. Učinil tak bez jednání, byť zástupce žalobce v podání ze dne 18. 5. 2015 uvedl, že trvá na nařízení jednání. Formálně tak sice nejsou splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s., ovšem nařízení jednání je v této věci zcela neúčelné, neboť všechny řádně a včas uplatněné žalobní body se mívají s důvody napadeného rozhodnutí. Ústní projednání žaloby na tom nemůže nic změnit.

Další žalobní body pak žalobce uplatnil v podání ze dne 10. 8. 2015, jejichž podstatou je zpochybnění právního názoru žalovaného, že výkon vojenské služby je občanskou povinností a obavy z trestního postihu v případě dezerce nejsou azylově relevantními důvody. Zástupce žalobce argumentuje ve prospěch názoru, že povinnost vykonat vojenskou službu, je-li to v rozporu se svědomím žalobce, je pronásledováním, stejně jako nasazení žalobce do bojových operací, jestliže při nich dochází k páchání válečných zločinů a zločinů proti lidskosti. Zástupce žalobce namítl, že žalovaný byl povinen vést dokazování směrem ke zjištění, jak vypadá nasazení armády a boje v daných oblastech, zda je nasazení armády legitimní a v souladu s mezinárodním právem. Dále měl zjišťovat, jak je zacházeno se zajatými vojáky ze strany proruských separatistů, zda jim například hrozí mučení a nelidské zacházení a jaké tresty hrozí ze strany ukrajinských úřadů za odmítnutí nastoupení do řad armády.

Právě uvedené žalobní body byly poprvé uplatněny v podání ze dne 10. 8. 2015 a nemají předobraz v předchozích podáních žalobce či jeho zástupce. Nejde tedy o případ, že by zástupce žalobce rozvíjel dříve, byť jen v zárodku, uplatněné žalobní body. Žalobní body jsou tedy opožděné, neboť byly zcela nově uplatněny po uplynutí lhůty k podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 32 odst. 1 zákona o azylu).

Soudní řád správní zavádí obecné pravidlo, že soud může prominout zmeškání lhůty k provedení úkonu (§ 40 odst. 5 s. ř. s.). Výslovně však počítá s tím, že zákon může stanovit jinak. Tímto případem, kdy zákon stanoví jinak, je § 72 odst. 4 s. ř. s., který vylučuje prominutí zmeškání lhůty pro podání žaloby (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2012, čj. 6 Ads 10/2012 – 41). Soud vážil, zda soudní řád správní koncipuje dvě samostatné lhůty o stejné délce, tj. lhůtu pro podání žaloby a lhůtu pro uvedení žalobních bodů. Pokud by tomu tak bylo, pak § 72 odst. 4 s. ř. s., jenž výslovně dopadá pouze na lhůtu pro podání žaloby, by se nevztahoval na lhůtu pro uvedení žalobních bodů. Soud nicméně dospěl k závěru, že soudní řád správní upravuje pouze jednu lhůtu, a to lhůtu pro podání žaloby. To vyplývá z § 71 odst. 2 s. ř. s., jenž možnost uvedení žalobních bodů výslovně váže na lhůtu pro podání žaloby, aniž by konstruoval jakoukoliv samostatnou lhůtu (jinak tomu je při odstraňování vady kasační stížnosti spočívající v absenci kasačních námitek postupem dle § 106 odst. 3 s. ř. s., který stanoví samostatnou lhůtu pro odstranění této vady; tato lhůta je nezávislá na běhu a délce lhůty pro podání kasační stížnosti), a lze to dovodit i z § 35 odst. 8 s. ř. s. Posledně uvedené ustanovení obsahuje pravidlo, podle něhož podáním žádosti o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce se staví běh lhůty pro podání žaloby (nikoliv též lhůty pro uplatnění žalobních bodů). Je přitom logické, že dojde-li ke stavení

běhu lhůty pro podání žaloby, prodlužuje se současně s tím i doba, do níž lze uplatnit žalobní body. Soud tedy uzavírá, že soudní řád správní upravuje pouze jednu lhůtu, a to lhůtu pro podání žaloby. Zmeškání této lhůty nelze prominout. S uplynutím této lhůty zákon spojuje automatický důsledek, o němž není třeba žalobce poučovat, a sice že již nelze rozšířit žalobu o další žalobní body. Přímou ze zákona tak nastává účinek koncentrace řízení. Tento účinek nelze žádným procesním prostředkem odložit ani derogovat (jinak tomu je v případě odstraňování vad kasační stížnosti postupem dle § 106 odst. 3 s. ř. s.). Soud proto nemohl vyhovět žádosti žalobce ze dne 10. 8. 2015 o prominutí zmeškání lhůty k uplatnění žalobních bodů, neboť taková žádost je právně nepřipustná. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.) – ostatně žalobce tuto lhůtu ani nezmeškal, žalobu podal včas – a derogovat účinky, které zákon s uplynutím této lhůty automaticky bez dalšího spojuje (koncentrace řízení), zákon neumožňuje. Nad rámec rozhodovacích důvodů soud doplňuje, že v dané věci by ani nebyly splněny podmínky pro prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu upravené v § 40 odst. 5 s. ř. s., neboť pochybení zástupce žalobce při formulování žalobních bodů nelze považovat za vážný omluvitelný důvod (shodně viz rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, čj. 2 Afs 95/2005 – 110).

Soud tedy uzavírá, že se nemohl věcně zabývat žalobními body uplatněnými v podání ze dne 10. 8. 2015, neboť byly uplatněny po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Opožděně uplatněné žalobní body se přitom netýkají takových skutečností, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námítky. Nesprávným právním posouzením věci (otázka, zda výkon branné povinnosti lze považovat za azylově relevantní pronásledování) se soud zabývá vždy jen na základě včasného žalobního bodu. K vadě správního řízení (nedostatečná skutková zjištění ohledně podmínek výkonu vojenské služby při nasazení do ozbrojených akcí na východě Ukrajiny) soud přihlédne i bez návrhu tehdy, jestliže vada řízení brání věcnému posouzení žaloby v rozsahu řádně a včas vymezených žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 – 84). Vzhledem k tomu, že žalobce včas uplatnil pouze takové žalobní body, které se mýlí s podstatou napadeného rozhodnutí, nemohou případné nedostatky skutkových zjištění bránit přezkumu rozhodnutí v rozsahu těchto žalobních bodů.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že všechny žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Usnesením ze dne 5. 5. 2015, čj. 49 Az 55/2015 – 14, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem advokát Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 8 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Vzhledem k závažnému pochybení zástupce žalobce při výkonu zastupování (k tomu viz

výše), jehož důsledkem je, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo zpochybněno žádnou věcně relevantní námitkou, dospěl soud k závěru, že zástupci žalobce nárok na odměnu ani náhradu hotových výdajů nevznikl. Úkony, které zástupce žalobce učinil, nebyly totiž účelné. Obsah podání ze dne 18. 5. 2015 a vysvětlení nastalé situace obsažené v podání ze dne 10. 8. 2015 svědčí o tom, že ze strany ustanoveného zástupce nedošlo k efektivnímu převzetí zastoupení žalobce. Podání ze dne 18. 5. 2015 nebylo účelným úkonem právní služby, neboť nevedlo k vymezení příslušného rámce soudního přezkumu napadeného rozhodnutí (formálně vymezené žalobní body nikterak nesouvisí s podstatou napadeného rozhodnutí). Podání ze dne 10. 8. 2015 je neúčelným úkonem z toho důvodu, že bylo učiněno po lhůtě k podání žaloby, a tedy zcela zbytečně (podrobněji viz výše). Soud proto zástupci žalobce nepřiznal odměnu za zastupování ani náhradu hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. června 2016

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce

Za správnost:
Božena Kouřimová